No. 149. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 13 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f [illegible]. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1, tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

— De tijdingen uit Ierland blijven onrustbarend. Alle groote eigenaren ontvlugten hunne woningen, om niet onder de slagen der moordenaren te vallen.

NEDERLANDEN.

TIEL, den 8. December. De regering schijnt een middel uitgevonden te hebben om onze hoogescholen met *voortreffelyke* jongelieden te bevolken. Dringt het staats-examen aan de eene zijde vele breekebeenen terug, aan de andere zijde wordt een deurtje opengezet om er zekere *bevoorregten* door te laten, van welke het niet te vreezen is, dat zij in *holle theoriën* zullen uitspatten. Behalve een adelijk Duitscher, van wien de dagbladen reeds gewag hebben gemaakt, welke door zijne verwantschap met invloedrijke personen eene dispensatie van het voorgeschrevene examen verworven heeft, vernemen wij, dat ook twee *adelyke* Nederlanders, langs gelijken weg tot hun doel zijn gekomen. Nu, het is dan ook billijk, dat Nederlanders niet achterstaan voor vreemdelingen; — vooral niet *adelyke* Nederlanders.

GEMENGDE BERIGTEN.

De cholera is slechts 10 mylen van Posen meer verwyderd. — Uit Bazel is de voorslag gedaan om gen. Dufour een nationaal geschenk aan te bieden, bestaande in een bekoorlyk landgoed, dat hem en zyne familie ten eeuwigen dage in eigendom zou blyven. — De waarde der goederen welke de Jesuiten in Freiburg bezaten wordt op twee millioenen berekend, zonder de op goede hypotheken uitstaande gelden. — De koning van Napels begint zich te verontrusten over de alom in zyn ryk heerschende ontevredenheid. — De minister van binnenl. z., graaf van Randwyck, is door Z. M. benoemd tot kommandeur der orde van den ned. leeuw. Voor de toevallige kinderen-geschiedenis, die de natie jaarlyks eenige tonnen gouds kost? of is het omdat die Excellentie zooveel spoed maakt met het begin der werkzaamheden van algemeen nut, plegtig in de troonrede van dit jaar beloofd? Excellentie! Excellentie! wat had Uwe Excellentie dezen winter veel kommer en ellende uit menig Nederlandsch hart kunnen weren, eenvoudig door na te komen wat toegezegd was. En heeft de goedheiligman niets gereden by den held van Mons, den kanonnier-diplomaat, tot belooning van zyn gedrag in zake Laboan en de adelyking van een lyk, 't welk ook in een' alledaagschen kop zoo maar niet opkomt? — De tydingen uit Zwitserland komen daarin overeen, dat de burgeroorlog als geëindigd kan worden beschouwd, zynde er bereids een begin gemaakt met het inoogsten der naweeën. — De Rotterdammers, die f 75,000 over hadden om Do. v. Oosterzee te boeyen ten einde hun de vergankelykheid van al het aardsche te prediken, vinden 50 pCt. verhooging te veel om met een sneltrein naar de Amsterdamsche beurs te stoomen; zeer consequent voor eene stad van commercie. — In de Amsterdamsche Courant wordt aangetoond, hoe er van het extra kindergeld (f 25 's jaars) voor studerende (?) Domenie zoontjes na hun 10e jaar misbruik gemaakt wordt. 't Is wenschelyk, dat deze "zonderlinge" en "hoogst onzedelyke maatregel," die tot "valsche verklaringen" uitlokt, ja dat geheel het kindergeld ingetrokken wordt, even als de beruchte zeven-kinderen- of Nivôse-wet. — Lord Grey heeft de ongelegenheden des handels geweten, deels aan de almagt, deels aan byzondere personen, deels aan de wetgevers (HB.) — De Oostenrycksche policie heeft de lofzang van Pius IX verboden. — Velerwege stellen zich soep- ook spaarsoep-kommissie in beweging, ten einde den algemeenen vyand met soeplepels te bevechten. — De Utrechtsche studenten hebben verandering van garnizoen verzocht: de melk zal aldaar eerstdaags 20 pct opgeslagen worden, omdat er onder die heeren zooveel chocolade wordt genuttigd; 12 man wordt op 30 kannen gerekend. — De koningin van Portugal is in staat van faillisement verklaard en heeft voor 50 pCt. geaccordeerd, nadat het eerste door haar aangeboden accoord door de schuldeischers verworpen was. (H. B.) — De heer v. d. Trappen te Wezel, heeft een middel ontdekt tegen de aardappelenziekte, bestaande in het mesten van den grond met haringpekel. — Scheepstydingen melden het vergaan van verscheiden schepen, ten gevolge der jongste stormen.

INGEZONDEN STUKKEN.

Aan de Redactie der Vlissingsche Courant.

Mynheer de Redacteur!

Uit uwe courant van heden lees ik met verwondering de opgaaf der wijze, waarop de redding van twee schipbreukelingen der bij Zoutelande, in den nacht van den 7. en 8. dezer gestrande fransche brik *Commerce*, kapitein JOYEAU, zich zoude hebben toegedragen en waarbij de eer en de moeite dier redding geheel wordt toegekend aan de bemanning der roeisloep no. 9, van het Nederl. Loodswezen alhier.

Hoezeer alle lof toekomt aan het bestuur van het Loodswezen, dat onmiddellijk op het berigt van het gevaar, waarin zich menschenlevens bevonden, zijne sloep afzond om alle mogelijke redding te beproeven, en aan de bemanning der sloep vol vertrouwen kan worden geschonken, dat dezelve zich van den opgedragen last met beleid en wakkerheid zoude hebben gekweten, zoo hadden toch de omstandigheden van wind en weder, menschelijker wijze, alle pogingen verijdeld en waren de ongelukkige schipbreukelingen een prooi der golven geworden, ware het niet dat de stoomboot *de Stad Vlissingen*, op verzoek van den heer J. BOBGEMANS, als Vice-Consul van Frankrijk alhier, zonder belooning en buiten eenige verantwoordelijkheid voor te ondervinden zeegevaar, was vergund uit te loopen, en voortstoomende nog tijdig genoeg het gedeelte wrak had ontdekt en was te gemoet gevaren, waarop zich beide ongelukkigen in levensgevaar bevonden, en waarvan de bemanning der loodssloep in de gelegenheid werd gesteld hen aftehalen, door de juiste en doelmatige manoeuvres van den kapitein der stoomboot, die, na gemelde sloep van af den Nolle, toen nog niets van schip of wrak te zien was, op sleeptouw te hebben medegenomen, zich bij het stuk drijvend wrak zoodanig had geplaatst, dat dezelve sloep aan de tros, waarmede zij door de stoomboot was gesleept, tot bijna tegen het wrak afzakte, en toen losgooijende, op het toeroepen van den kapitein der stoomboot het mogelijk werd, na twee of drie riemslagen, de twee schipbreukelingen overtenemen, alles zonder groote inspanning, en het minste gevaar voor de bemanning der sloep, aan welke het mij spijt nogthans te moeten opmerken, dat zij, door zich de redding te willen toeëigenen en de schipbreukelingen zelve te Vlissingen aan te brengen, *deze* nog gedurende een groot half uur in hunne open boot, door koude verkleumd, aan gebrek en behoefte hebben blootgesteld; daar, volgens het rapport van den kapitein van de stoomboot, en onderscheidene ooggetuigen daar aan boord, zij weigerden gehoor te geven aan de herhaalde verzoeken en aanmaningen om de geredden aan boord der stoomboot overtebrengen, waartoe alle gelegenheid bestond, en waar alles ter verwarming en verkwikking der van nat en koude verkleumden gereed was gemaakt.

Het is dus blijkbaar dat de stoomboot *de Stad Vlissingen* de middeloorzaak tot redding der ongelukkige schipbreukelingen is geweest, en dat het bestuur van het Nederlandsch Loodswezen door de bemanning harer roeisloep in deze alléén bij vernieuwing op eene loffelijke wijze van haren goeden wil en ijver ter redding van ongelukkigen heeft doen blijken, daar de medehulp door dezelve bewezen, hoezeer ook geapprecieërd, evenzeer door de sloep der stoomboot had kunnen worden volbragt.

Ofschoon van tijd tot tijd eenzijdige aankondigingen, of soms onder een valsch licht voorgedragene opgaven van gebeurtenissen wel eene teregtwijzing zouden verdienen, gevoel ik deswegens zoo min lust, als roeping; maar in het onderhavig geval heb ik gemeend aan het publiek de inlichtingen niet te mogen onthouden, waartoe mij het verslag van den kapitein der stoomboot, door onpartijdige ooggetuigen versterkt en bevestigd, gepaste aanleiding gaf, en alzoo: "eere te geven dien eere toekomt."

Ik vertrouw van uwe onpartijdigheid deze in het eerstvolgend nummer uwer courant wel te willen opnemen, en heb de eer te zijn:

VLISSINGEN,
10. Dec. 1847.

UEd. Dw. Dienaar,
Het Lid der Directie van de Stoomboot
de Stad Vlissingen, te Vlissingen,
D. UYTTENHOOVEN.

MENGELINGEN.

6. DECEMBER.

6. December was voor Nederland, hetgeen vroeger de 24. Augustus voor hetzelve was, namelijk de verjaardag des Konings, en toch, al viere men thans het feest van 's Konings verjaardag, tusschen den 24. Augustus en den 6. December is een hemelsbreed onderscheid.

De 24. Augustus was in waarheid voor Nederland een vreugdedag, een algemeen volksfeest. Door geheel het rijk heerschten vreugde en opgewondenheid, en ieder burger van den staat, hoe gering of minvermogend dan ook, bragt het zijne bij tot opluistering van het feest van 's Konings verjaren.

De straten en pleinen weêrgalmden van vaderlands- en koningsliefde ademende liederen; aan de gevels der huizen prijkten bloemen en groen, overal wapperde de rood, wit en blaauwe vlag; de rijke legde daardoor zijne belangstelling in 's Konings verjaarfeest aan den dag, terwijl in de achterafbuurten de brandende teerton hooge vlammen opwierp. Zóó was de 24. Augustus, zoo werd de verjaardag van WILLEM I gevierd. Hoe is de 6. December? Leed doet het ons te moeten zeggen, dat ware het niet, dat op dien dag juist het St Nicolaasfeest inviel, die dag zich niet van de overige dagen des jaars zoude onderscheiden. Wij spreken hier niet van het verlichten van openbare gebouwen, van het uitsteken van vlaggen, noch van de feesten door hooge ambtenaren gegeven, die, omdat zij hiertoe als het ware gedwongen zijn, hunne belangstelling in 's Konings geboortedag bewijzen, hoewel die belangstelling hun hart geheel vreemd is. Dit alles geschiedt *ex officio*, en om den volksgeest te leeren kennen, moet men geenszins den blik vestigen op hen, die regtstreeks van het hoofd van den staat afhankelijk zijn, of wel koningsliefde moeten huichelen, om den wil der aanzienlijke sommen, welke zij, als ambtenaar, uit 's rijks schatkist ontvangen. Neen! sla den blik op den gezeten burger, op die, welke de kern der natie uitmaken, en gij zult zien, hoe hemelsbreed het onderscheid is tusschen het vieren van den verjaardag van WILLEM I en dien van WILLEM II.

—

Van waar dat onderscheid?

De reden hiervan is niet verre te zoeken. Geheel de natie voelde sympathie voor WILLEM I, die, hoeveel verkeerdheid zijner regering dan ook aankleefde, nogtans de natie aan zich wist te boeijen, door zijne populariteit, die misschien geen vorst ooit in zulk eene ruime mate genoten heeft.

De natie stelde het volste vertrouwen in WILLEM I; zij noemde hem den vader des vaderlands, en wee degene, welke iets ten nadeele van Neerlands eersten Koning durfde uiten. De geschiedenis is daar, om de waarheid, van hetgeen wij zeggen, te bewijzen.

De sympathie der natie voor WILLEM II is verflaauwd; openhartig, ongeveinsd komen wij hier voor uit; WILLEM II bezit geene populariteit. Wel bemint nog het volk den Vorst, aan wien het vele en groote verpligtingen heeft; maar die liefde en achting zijn geenszins te vergelijken bij

---

MODERNE HOLLANDERS.

SCHETSEN UIT DE PORTEFEUILLE VAN DOORN.

(Vervolg van onze vorige.)

Op het volgende willen wij tegen alle gewoonte aandruischen en aanmerkingen, als noten, midden in den text maken:

Wat leelijk is, is thans hideux; (1)
Lief wordt charmant bij velen; (2)
Wat schandlijk is wordt canailleux; (3)
Die taal kan 't harte streelen;
Al wat ons treft, noemt men (4) touchant;
Al wat ons walgt, is dégoutant. (5)

Men noemt een lage liefdekeur
Nog fraai als amourette; (6)
Een bode, vol van drift en vuur,
Noemt men ook estafette;
Een pronker is een musquadin; (7)
Een grappenmaker arlequin. (8)

(1) Maar wat is hideux? Hideux, lezers, is een schoon meisje onder geld. Een rijk burger zonder wapenbord. Een groot huis zonder bals. Kortom, leelijk is het bekende deuntje.

De meisjes zonder vrijers,
Zijn klokjes zonder klank;
En paardjes zonder rijers
Gaan veelal stram of mank.

Of:

Een klokje zonder klepel;
Een klopje zonder paap;
Een pappot zonder lepel,
En zonder staart, een aap.

Zie, dat is leelijk; vooral wanneer men het toepast op het dagelijksch leven.

Jammer dat Campo Weijerman, de vervaardiger van dit stukje, den weg van alle musquadins (hetwelk, overgezet zijnde, beteekend lichtmissen), jammer dat Campo den weg van alle musquadins is gegaan en vol zoeten wijns het onbekende land is ingetreden! O! leefde hij nog, met welk een wellustig gevoel zou het Nederlandsch fatteken zich onder zijne banier scharen!

(2) Charmant is net het tegenovergestelde van 't vorige: een oud, gerimpeld vel is zeer lief, mits conditie zij centen en wel gouden centen kunne produceeren. Liefde is een antiek. Geld daarentegen modern, of zoo je wilt ook een antiek mededinger van het vorige en dat eindelijk triumfeerde; want wij lezen reeds van zekeren Demetrius, die kleine zilveren tempelen maakte, en zeer goed wist waarom. Plutus is de god der wereld, van Nederland in 't bijzonder; jammer slechts dat hij zijne gaven zoo ruimschoots in den Haag verspilt en de commies der 4e klasse vergeet; ergo een zeer partijdig godeken; doch zoo de toegenegen lezer eens de moeite wil doen van de apocrijphe boeken, achter zijn folio bijbel, na te zien en vooral opmerkende te lezen de historie van den Bel, dan zal hij zich geen oogenblik langer verwonderen.

Canailleux - canaille. - Geliefd canaille, dat deze bladen, hoe gebrekkig zaamgeflanst, leest, schrik niet wanneer ik u zeg, dat al wie den naam van burger draagt en geene pretentie van dapperheid, door reeds lang vergane voorouderen, nagelaten is, den eernaam deelt van het gros der natie: canaille. Het versje vertaalt het door schandelijk. Is het niet schandelijk, dat een burger gelijke regten vordert, naast den adel. Is 't niet canailleux, dat het volk mee durft praten over grondwet en regt. Is 't geen canaille, dat om drukpers-vrijheid schreeuwt? Is 't niet een canailleuse, commune bandieten-troep, die, dagelijks, dat zoogenaamde fort van Behoud bestormd. Neen! duizendmaal neen! De père musquadin, de fils musquadin, de freule musquadine, deze mogen dat wanen; van Rechteren behoorde er niet toe; evenmin als wijlen Gijsbert Karel Graaf van Hoogendorp; evenmin als thans eenen van Dam van Isselt; evenmin als weleer Blois van Treslong, net zoo goed een gemeene watergeus als Dirk Duvel, in de oogen des konings van Spanje.

De groote Flips, met goud en kroonen overlaân,
Die zijn gezag bepaalde aan twee paar wereld stranden,
Was met veel grooter roem ter starren ingegaan,
Waar' hij nooit heer geweest der fiere Nederlanden.

Waarschuwing voor allen!

die [illegible] het eenmaal voor WILLEM I koesterde; ieder[illegible] die uit grond van zijn hart spreekt, zal zulks met ons [illegible].

—

[De] schuld van die verflaauwing ligt niet aan den Vorst; [want] wij zeggen het zonder vleijerij, WILLEM II bezit een edel hart en eigenschappen, die hem tot een' der beste koningen zouden maken, indien hij niet door raadslieden, ministers zeggen wij, omringd ware, die den band, welke de natie aan den koning hecht, losrukken, die hem beletten de stem zijner onderdanen te hooren, en den toegang voor deze tot hem, als het ware, te versperren. Wij hebben het reeds meer dan eens gezegd: de natie koesterde de grootste verwachting van de regering van WILLEM II, doch heeft zich in die verwachting jammerlijk zien teleurgesteld; en van daar dan ook, dat de verjaardag van WILLEM II niet dien indruk verwekt, welke de verjaardag van Neêrlands eersten Koning bij de natie teweeg bragt, en dat de 6. December niet is, wat de 24. Augustus eenmaal was.

—

En toch, al is de 6. December dan ook niet, wat eenmaal de 24. Augustus was, zoo willen wij echter dien dag niet laten voorbij gaan, zonder eenige opregte en welgemeende wenschen te uiten, wier vervulling de Hemel geve.

« Sire! dit is de korte, maar welgemeende wensch, die wij uiten: de Hemel schenke U, bij het bezit eener bloeijende gezondheid, vrede in uw koningrijk en de onverdeelde liefde, trouw, achting en gehechtheid uwer onderdanen," dit is onze wensch.

—

De achting, trouw, liefde en gehechtheid der natie zijn de sterkste fondamenten, waarop ooit een troon gebouwd kan worden, want die Vorst is sterk en diens troon is gevestigd, die de liefde en de achting van het volk bezit. Sire! sla de geschiedenissen der Koningen na, en dezelve zullen u leeren, hoe sterk de Vorst is, die de liefde en de achting zijner onderdanen bezit, maar ook hoe gevaarlijk het koningschap is voor hem, die die liefde en die achting mist.

Waan niet, Sire! dat die mannen, die uwe troon omringen, die hovelingen, gewoon de opgaande zon te aanbidden en de ondergaande den rug toe te keeren, U zouden beschermen, wanneer eenmaal het volk, eene slechte regering moede, en, zoo als het gewoon is, in hare verblindheid, dezelve aan den Koning toe te schrijven, den kreet deed hooren: « weg met den Koning!" Zij zouden U verlaten, mogen wij vooronderstellen, wij, die uit de geschiedenis geleerd hebben, hoe klein en luttel het getal der grooten is, die eenen onttroonden, eenen verjaagden Koning getrouw blijven. Zij vermogen niets, zij zijn magteloos en klein, wanneer het volk zijne stem verheft en zijnen wil wenscht te zien eerbiedigen, en dan de liefde en achting des volks is inniger en sterker dan die der grooten, omdat zij belangloos is; want de grooten zien in den Vorst slechts dengenen, die hen in hunnen rang en hunne waardigheid handhaaft, en in staat is hen ridderorden, eereposten en aanzienlijke betrekkingen te verschaffen, terwijl het volk in den koning den man ziet, die door eene wijze regering hunnen bloei en hunne welvaart bevordert en in alles toont hunne regten te beschermen, voor te staan en te verdedigen. Waren de ministers, de aristocraten, in staat den ongelukkigen LODEWIJK XVI van het schavot te redden; en vinden wij niet in de geschiedenis onzes vaderlands opgeteekend, dat het het *volk* was, dat het eerst, hoewel, helaas! te laat, ter redding van FLORIS V, den bij het volk veel geliefden Graaf, opdaagde. Ja! de grootste schat eens konings is de liefde der natie.

—

Die schat, Sire! wenschen wij Uwe Majesteit toe, bij gelegenheid uws geboortendags; die schat, Sire! is ligtelijk te verkrijgen bij eene natie, zoo als de Nederlanders zijn, innig gehecht aan het Hoofd van den Staat. Slechts behoeft Uwe Majesteit hare billijke eischen te voldoen, de ooren te openen voor hare stem, wat de natie wil, Sire! is Uwe Majesteit bekend. Ridderlijke Koning! dat *gij* heerschet, *niet uwe ministers*; dat gij niet hunne inblazingen volgt, maar de inspraak van uw edel hart, en dan, Sire! zal uw geboortedag voor Nederland een volksfeest zijn; en zal de 6. December wezen, wat eenmaal den 24. Augustus was. (*Hydra.*)

LES ROIS S'AMUSENT.

(DE KONINGEN HEBBEN PLEIZIER.)

(*Naar het Engelsch blad Punch.*)

Men kent VICTOR HUGO's heerlijk drama: *Le Roi s'amuse*, waarvan FRANS I, koning van Frankrijk en zijn hofnar TRIBOULET, de hoofdpersonen zijn. De Fransche dichter stelt ons in zijn dramatisch gewrocht voor, hoe de *ridderlyke* vorst, om den wille des vermaaks, de dochters en vrouwen zijner onderdanen schroomeloos en ligtzinnig tot de slagtoffers zijner driften maakte. De Engelsche schrijver, wiens geestigen inval wij zullen trachten zoo goed mogelijk in onze taal over te brengen, heeft dien titel van algemeene toepassing gemaakt op de vorsten van onzen tijd.

—

De vermaken der koningen zouden stof kunnen opleveren tot een vrij curieux. Wij hebben reeds verteld, dat de koning van Spanje eene bijzondere liefhebberij heeft in het bespelen van ... de turksche trom. Dit nu, is, wel beschouwd, een zeer onschuldig vermaak, en kost, ter loops zij het aangestipt, bij lange na niet zooveel als het bouwen van prul-paleisjes, en is ook op verre na niet zoo wreedaardig als het neêrschieten van herten in een afgeschoten, omheind stuk veld.

Maar laat ons thans eens beproeven, of wij de liefhebberijen van de verschillende hedendaagsche koningen niet kunnen opsommen.

LODEWIJK PHILIPS kan nu maar weinig plezier meer hebben. Immers hij heeft alle zijne zonen en zoontjes uitgehuwelijkt. En wat het vervolgen van dagbladen betreft, dat vermaak moet schrikkelijk vervelend voor hem zijn geworden. 't Is daarmede als met het spel van stuivertje wisselen: een weinig is niet onplezierig; maar altijd dat en niets dan dat te spelen..... Bah! Ja, het is wel zoo; Algerië blijft hem altijd overig, doch de *bulletins* bieden niet meer dien geurigen wierook van Fransche eer aan, sinds de maarschalk BUGEAUD heeft opgehouden ABD-EL-KADER ééns in de week te doen sneuvelen, en diens strijdros en parasol met elken stoomboot naar Parijs op te zenden.

Die arme koning der Franschen kan dan nu ook alleen nog maar stof tot lagchen vinden, wanneer hij de geschiedenis der drie glorieuze Julij-dagen eens naleest; of zich te binnenbrengt, hoe de *Charte* nu bepaald eene *vérité* (waarheid) is geworden; eene waarheid zoo krachtig als de vestingwerken van Parijs die maar kanonsgewijze kunnen maken. HENDRIK DE VIERDE vermaakte zich, zoo wij wel hebben, op eene andere manier; maar het spreekt van zelven dat ieder koning zoo zijne bijzondere grappen en liefhebberijen heeft.

De koning van Napels speelt maar altijd whist, en is acht dagen in verrukking, wanneer hij een halfstuiverspunt gewonnen heeft. Nog wroet hij wel eens een beetje in zwavel, hetgeen zoo wat uitlegt hoe hij in dat whist altijd zulk een goed spel heeft en in al zijne handels-operatiën zoo zuiver te werk gaat.

De groote liefhebberij van keizer NIKOLAAS, om niet te spreken van zijne hebbelijkheid om de Polen uit te roeijen, is eigenlijk maar een aangenaam zwak den Russischen keizers vrij algemeen en hem in het bijzonder eigen: namelijk iedereen eene snuifdoos present te doen. Hij moet stellig in zijn leven meer snuifdoozen hebben weggegeven dan de zanger LABLACHE immer ontving, en dat getal is even moeijelijk te bepalen als dat van de kinderen onzer koningin VICTORIA. Men zou welhaast denken, dat Zijne Keizerlijke Majesteit hier of daar op eenen koopdag een partijtje van die artikelen had gekocht, en niet regt weet hoe ze weder kwijt te raken. Zoo ooit een kolossaal standbeeld gelijk dat van PETER DE GROOTE, voor NIKOLAAS mogt worden opgerigt, dan behoort het voetstuk uit snuifdoozen te zijn zamengesteld. Wij zouden wel eens willen weten hoe vele rustige, respectabele, propere menschen, NIKOLAAS in zijn leven tot onhebbelijke snuivers heeft gemaakt, alleen maar door den onweêrstaanbaren prikkel der eigenliefde, die hen er toe heeft moeten vervoeren eene gestatige opoffering van *foulards* te brengen aan het genoegen om iedere minuut de keizerlijke gift uit den zak te halen, en door de vingers te laten glijden. Intusschen is dit toch eene edelmoedige wijze, om de menschen gedurig de hand in den zak te doen steken, wanneer men bedenkt hoe de vorsten er anders gewoonlijk op uit zijn, om hetzelfde te weeg te brengen met een geheel verschillend doel.

De Oostenrijker heeft zeer weinig plezier in zijn leven. Hij kent schier geen ander vermaak dan zich den vader zijns volks te noemen, en nu en dán de privilegiën zijner geliefde onderdanen den kop in- en soms ook zijne onderdanen zelven den kop af te doen slaan, alleen om hen wel van zijne vaderlijke zorg te overtuigen. Maar 't is ook waar, en bijkans hadden wij het vergeten: FERDINAND schept groot vermaak in METTERNICH en in een ballet.

LODEWIJK, de Beijersche koning, is mede een groote voorstander van die laatste liefhebberij, die echter zijne onderdanen minder aangenaam is. Ook houdt hij zich zeer gaarne bezig met het vervaardigen van rijmpjes, zoetsappig, flaauw, enkele malen loopt er wel een punt-dichtje onder, dat den schijn wil hebben van een citroenballetje, doch in waarheid niet veel meer is dan een gomballetje. Onder zijne amusementen behoort ook het uitgeven van couranten; men zegt dat hij de dagbladschrijvers-schaar met verwonderlijke snelheid weet te gebruiken — in artikelen van anderen, maar natuurlijk nimmer in de zijnen, hoewel sommige van proclamatiën over het vermeerderen van den prijs van 't bier verwonderlijk er bij zouden hebben gewonnen — ten minste dit beweren de *critici*, zoo zij een weinig — een weinig veel waren bekort, of zelfs geheel waren weggelaten.

De Pruis vermaakt zich, gelijk PENELOPE deed, met haar borduurwerk van Berlijnsche wol; — de Pruis vermaakt zich met het maken van eene constitutie, om die naderhand weder weg te maken. Voorts vindt hij er zijne liefhebberij in, iedere courant te lezen, die maar van Zijne Majesteit gewaagt. Hij houd er zelf een minister op na, wiens titel wij wel zouden mededeelen, indien hij niet tot [illegible] gele zou beslaan, en wiens ambtsbezigheid alleen bestaat in het opsnuffelen van al die berigten, welke hij, gelijk de hond het wild, aan zijns meesters voeten nederleggen. Die arme kerel heeft geene gemakkelijke taak te vervullen; want Zijne Majesteit lust alleen maar loftuitingen; alles wat eenigzins, al is het nog zoo weinig, naar afkeuring riekt, is hem bijzonder onaangenaam. De minister betreurt dien wansmaak ten hoogste, ook krijgt hij gewoonlijk tweemaal in de week demissie.

Er zijn tegenwoordig nog vele andere koninklijke liefhebberijen, zoo als onder anderen die van den koning van Abisynië, welke er het grootste behagen in vind, rond te loopen met een tikkenhaan op het hoofd, eenen rooden frak om het lijf, en eenen flodderenden flanellen rok om de beenen, terwijl hij dapper een bezem om en boven zich zwaait. Dan is er ook nog de koning der Kanibaalsche eilanden...., doch diens liefhebberij zouden wij niet wel kunnen vermelden, zonder ons, en ook u waarde lezers, misselijk te maken.

Wanneer wij echter ons oog laten gaan over de liefhebberijen en vermakelijkheden der vorsten, die heden ten dage de troonen bekleeden, zoo moeten wij erkennen, dat er toch eene groote verbetering ook in dit opzigt heeft plaats gevonden. Immers, het nedervellen van herten en reeën is een beuzelspel bij het nederschieten van onderdanen op een balcon; en het bespelen der Turksche trom is kinderspel bij het vermaak van dien ruwen ouden koning, wiens voornaamste genoegen bestond in het doen onthoofden van zijne gemalinnen, zoodra hij daarmede was gehuwd. Ach! die oude tijden, zij waren vrij wat beter voor het vermaak. Welk een vrolijke koning was bij voorbeeld die KAREL DE TWEEDE, ... Is er wel een koning van den tegenwoordigen tijd, die de herberg *the cheshire cheese* zou binnengaan, om aldaar een konijn en een pint *stout* te eischen, en bevindende dat hij geen geld had om het gelag te betalen, den herbergier zoo maar zonder komplimenten op de plaats zelve tot ridder zou slaan, in stede van hem te betalen. (*de Burger.*)

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11. December. Sedert den 9. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Gezina, J. van der Woude, New-Castle, steenkolen en stukgoed; Mentor, J. Loskam, Salonica, stukgoed; le Dunkerquois, F. Annernas, Odessa, lijnzaad, Belgique, A. Vent, Rio Janeiro, koffij.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Nimrod, B. Piekenpak, stukgoed, Hamburg.

Van Vlissingen gezeild:

Sine Nomine, J. Meulendijk, ballast, New-Castle.

---

(4) Al wat ons treft en dus touchant is, dat is vreemd.
(5) Al wat walgt, dus dégoutant is, is inlandsch.

Zie hier een staaltje of wat van touchant en het tegenovergestelde van dien.

Touchant.	Dégoutant.
Een blinde bedelaar, met grijze haren.	Hem een cent te geven.
Eene woordenrijke, zinledige predikatie.	Eene namiddag-preek.
Eene oud-Nederlandsche tooneel-voorstelling van Gijsbrecht van Amstel, in den Nederduitschen schouwburg, omdat het alle jaren bijna slechts éens, en eene opera, in den Franschen schouwburg, wekelijks te hooren en te zien is.	Eene Nederduitsche tooneelvoorstelling meer dan eenmaal 's jaars.
Een bal masqué-parée.	Een troep in lompen gekleede bedelaars, (masquée-parée)

Exécrable! 'k schei er uit; de Bonton is dégoutant!

Amourette. De chef de bureau van den eerzamen klerk is zijn' vaderlijken vriend; voor eene extra belooning werkt hij des avonds een paar uren langer, en de brave chef vertroost de wachtende vrouw; en de kinderen, waarmede dit huwelijk gezegend wordt, gelijken allen hunnen vader.

De kamenier van mevrouw A. ontvangt bezoek van mevrouws gemaal. Het is het meisje veel eer een bezoek van een' gedecoreerde te ontvangen en vooral van een' gedecoreerde die niet met ledige handen komt. De tijd deed zijnen loop, zegt Cats, en op zekeren avond werd een vondeling aan 't algemeen depôt dier soort van wezens bezorgt, wiens wezen het wezen was van eene gedecoreerde kamenier.

Jansje van Trippelen is een romanesk, zoet water Hollandaiseken; ofschoon al het romaneske van haar eenzaam dorp bestaat in een toren, « gescheurd in 't huilen van den orkaan, en waar de raven krasten." De baron van Pluimenberghe, een wakker officier, weet dit, handelt dienovereenkomstig, en Jansje staat achter de fuik, terwijl Pluimenberghe uitroept:

« Mij en kan geen kint behagen,
« Waar gheen bruijloft voor en gaet!"

Zullen nu de verwoester der huwelijks-vrede, de verleider eener lichtzinnige, eener dwaas onschuldige maagd, getroffen door den banbliksem der menigte, uit de kringen des gezelligen levens worden verbannen? wel neen, wie zou eene zoo zware straf willen toepassen op zoo nietig eene overtreding, als daar is: eene amourette!

—

Hier bezig zijnde met schrijven, keek juist een mijner vrienden, een regte fidele Jan de Wits-jongen, over mijn schouder, en zeide: « Wat zegje, deelen zulke onverlaten nog in de gunst der beau monde, der groote wereld? en een arme sukkel, Gillis Hol, een werkman, die door het indringen der vreemdelingen des zomers, en het schaarsche werk des winters, soms gebrek lijdt, zit thans voor eenige lange maanden in de gevangenis van Middelburg te zuchten, omdat hij reeds een paar malen eene armzalige rode visch heeft gevangen! Dat 's God geklaagd!" — « St! zeide ik; op de overtreding van het zevende der tien geboden is geene straf gesteld, maar wel op de overtreding der wetten op het stuk der jagt en visscherij, dat even als de lucht die wij inademen en het water dat onze long verfrischt, een algemeen eigendom zijn, zoo ook de vogelen des hemels, de wilde dieren des velds en de visschen der wateren." Tegen de wet geen appel, en mijn vriend zweeg als een mof.

—

(5) (6) *Is 't geen muscadinage, geen arlequinade*, wanneer men in eene kamer vol volk, voor en tegen een voorgesteld iets, met den mond hoort schermen, als zou men bergen verzetten, en eindelijk, als ieder zijne meening heeft gezegd, men bij slot van rekening het met den voorsteller eens is. Ik was eens in den winkel van een' zonderlingen horologiemaker; het was juist tegen den middag en zijne klokken zouden beginnen te slaan; de man had ze voor de grap zóó opgewonden, dat het achttal klokken, een voor een sloeg en dus juist 96 slagen voortbragt. Ik bevond mij eens als toehoorder in zekere vergadering, en even als het een!! twee!! - drie!! der klokken, klonk het ja!! - ja!! - ja!!, op eene wet welke het vaderland had moeten redden, doch welke redding wij nog niet zien. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN SIEREN.